

Josefin

Trad.

Det var en gång en flic - ka som het - te Jo - se - fin, Jo - se -
 fin - fin - fin, Jo - se, Jo - se, Jo - se - fin. Den en - da skatt hon
 äg - de det var en sy - ma - skin, sy - ma - skin, skin
 skin sy - ma - ma - ma - ma - skin.

Hon hade ock en tåstman, som hette Jonatan
 Jonatan -tan-tan, Jona-Jona-Jonatan,
 och han var inte fager, men hon var likadan
 likadan-dan-dan, lika-lika-likadan.

Han ägde en skuta, som uppå böljan for
 böljan for for for, uppå blåa böljan for
 den hade han fått ärva utav sin gamla mor
 Gamla mor-mor-mor, gamla mormorsmormors-mor.

Han skrivade ett brev till sin kära Josefin
 Josefin-fin-fin Jose-Jose-Josefin
 och bjöd ha uppå skutan med hennes symaskin,
 symaskin-skin-skin, syma-ma-ma-ma-maskin.

Och när de hade seglat uppå den blåa sjö,
 blåa sjö, sjö, sjö, blåa, blåa, blåa sjö,
 de stötte mot en klippa invid den gröna ö,
 gröna ö, ö, ö, gröna, gröna, gröna ö.

Och Jonatan han sade: Jag tror vi sitter fast
 sitter fast, fast, fast, sitter, sitter, sitter fast.
 jag tror vi måste slänga en del av vår ballast
 vår ballast, last, last, vår balla-la-la-la-last.

Så slängde han ballasten och det var symaskin,
 symaskin-skin-skin, syma-ma-ma-ma-maskin,
 och efter den så slängde han sin kära Josefin,
 Josefin-fin-fin, Jose-Jose-Josefin.

Nu går han där och sörjer sin kära Josefin,
 Josefin-fin-fin, Jose-Jose-Josefin.
 Som sitter där i havets djup och trampar symaskin.
 symaskin-skin-skin, syma-ma-ma-ma-maskin.